

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

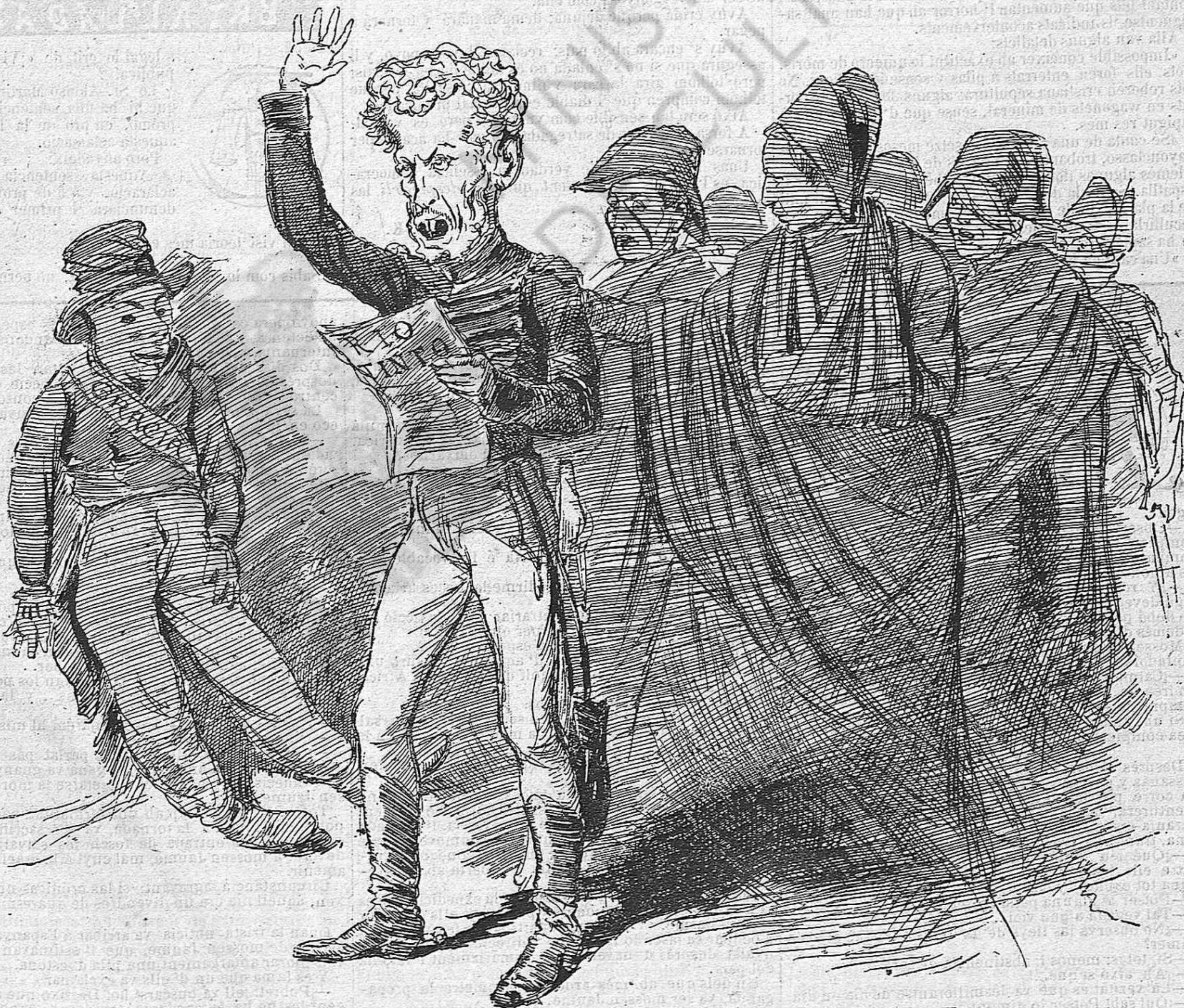
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1^{rs}
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

LO DIABLE PREDICADOR.

EN ROMERO:—Gobern que comet certs atropellos, es un govern indigne!...
LAS SOMBRAS DELS ESTUDIANTS:—¡Quina barra!

¿PER QUÉ?

aquestes horas encare no se sab qui va donar la véu de foch que sigué causa de la horrible catástrofe de Rio-Tinto.

Lo gobernador de la provincia no va ser, ni va ser tampoch lo jefe de la forsa, ni cap comandant, ni cap capitá, ni cap tinent, ni cap alférez, ni cap sargento, ni cap cabo.

Si la informació que practica 'l govern segueix donant iguals resultats, es molt fácil resulti que 'ls fusells van dispararse expontáneament, sense intervenció dels sorgés. Per cosas raras, Espanya.

Perque si 'ls soldats tenen fins á cert punt l' obligació de imitar als seus superiors, serán capassos de dir qu'ells no van tirar un tiro, y aixís, ab una mica de bonavoluntat, arribarém á creure que lo que contan es una fábula, un deliri, una exageració dels enemichs del actual govern.

Aquest, donchs, farà molt bé, no castigant á ningú. En últim extrem ¿no son los fusells los que van fé 'l mal? Donchs que se 'ls retiri de la circulació, tancantlos dintre de un armari per tota la vida. Aixís los ensenyaràn á enjagarse sense com va, ni com costa.

Y á tots los soldats de Pavia, desde 'ls ranxeros al tinent coronel, per indemnizarlos de las calumnias de que han sigut objecte, se 'ls ha de concedir un ascens.

En Romero Robledo, en lo Congrès, s' ha fet eco dos ó tres vegadas distintas de aquests espantosos successos, contant fets que aumentan l' horror ab que han anat sapiguentse 'ls indicats aconteixements.

Allá van alguns detallets: «Imposible coneixer ab exactitut lo número de morts. Tots ells foren enterrats á pilas y sense identificar. No tots reberen cristiana sepultura; alguns foren transportats en wagonets de mineral, sense que d' ells se 'n haja sapigut res més.

»Se conta de una criatura de setze mesos ferida de un bayonetasso, trobantse en brassos de la seva mare. Hi ha ademés algunas donas feridas també de bayoneta per l' espallta. Se parla de una nena de 10 anys, morta al mitj de la plassa, desde 'ls primers moments. Una dona va recullirla, y ni de aquesta dona, ni de aquella difunta se 'n ha sapigut res més.

»Una casa en la qual hi havia menjar preparat per tres

personas va estar tres dias tancada, y de cap de las tres personas que l' habitavan s' ha descubert lo rastre.» Tots aquets fets han sigut citats en lo Congrès, sense la menor contradicció.

De com está l' administració de Justicia á Huelva també va dirse'n alguna cosa.

Lo jutje especial, lo gobernador, lo director de seguritat y 'ls oficials de Pavia, van ser obsequiats en l' Hotel inglés, pagant los gastos la companyia. Dels dos homes bons que actuaren ab lo jutje especial, un d' ells está emparentat ab un dels primers empleats de la companyia.

«Las enjeres mineras—afegí l' orador—son duenyas absolutas del element oficial de la provincia de Huelva.»

Y 'l dia que aixís parlava, rodejat dels seus amichs deya:

«Si aquest discurs meu no produheix efecte, si no provoca una formidable protesta de la opinió pública contra 'l govern, no per mi sinó per las infelissas victimas inhumanament sacrificadas, haurém de confessar que aquí no hi ha país y haurém de desesperar de tot y de renunciar á tot.»

Y en efecte: ha arribat l' hora de desesperar de tot y de renunciar á tot.

Fins tractantse de fets abominables y horribles com lo de Rio-Tinto, lo país ha sentit com qui sent ploure un discurs tan plé de datos y nutrit de detalls com lo que ha pronunciat lo jefe civil dels reformistas.

¿Pot saberse 'l motiu? No es gens difícil senyalarlo. Ja fa algun temps que mentre 'l que mana pega y 'l que aspira á manar critica, 'l país reb:

Los que pegan y 'ls que critican van alternant; en quant al que reb es sempre 'l mateix.

En Romero Robledo que avuy s' exclama, es l' autor, entre otras, de la campanya contra 'ls estudiants, que si bé no sigué tan trágica com la de Rio-Tinto, no deixa de ser tan vergonyosa com ella.

Avuy crida perque dejuna; demá manará y tornarà á pegar.

Avuy s' encara ab lo país; reclama 'l seu apoyo, y li assegura que si no s' enlada no es digne de ser tal país; pero tothom gira la cara y ningú se l' escolta, perque tothom comprén que 'l diable es molt mal predicador.

Aixó serà tan sensible com vulguin; pero es veritat. A forsa de cops y de sotregadas, lo país ha acabat per tornarse tonto.

Unas bonas fregas de verdadera essencia democrática, es l' únich medicament que pot despejarti las potencias.

P. K.

PANALLONS.

Espanya es una senyora que si no fós cert torment que la punxa incessantment, ¡Dèu de Dèu, qué fells fóral!

Sufreix pocas afeccions y d' ellas n' está contenta; pero lo que la atormenta son los senyors panallons.

Ne té de petits, de grans, y escampats per tot arreu; al nas, al ciatell, al peu, per la esquena, per las mans.

Lo més gros se diu Antón, corcat, guerxo y maiaquenyo... ¡No la fibla ab poch empenyo, clavat en lo mitj del front!

Després segueix en Robledo, panalló rebelde y vell, ficat á dintre 'l cervell d' un modo que canta 'l credo.

A la llengua hi té en Sagasta, vermell, estufat, horrendo, d' un género tan tremendo, que quan apreta la aplasta.

Tè generals á trompons: té en Martos, en Puigcerver, en Gamazo, en Beranger... ¡quin surtit de panallons!

Quan l' un dorm, l' altre l' ataca y comensa á darli pena; sempre se 'n sent a la esquena, á las mans... ó á la butaca.

En fi, de tal modo está y en postració tan extranya, que la desgraciada Espanya casi ni 's pot belluga.

C. GUMÁ.

s legal lo 'crit de «¡Visca la República!»?

Lo Sr. Alonso Martinez, afirma que hi ha una sentencia del Supremo, en pro de la legalitat de aquesta aclamació.

Pero anyadeix: «Aquesta sentencia necessita aclaració, y á fi de provocarla, se denunciará 'l primer crit que 's

dongui.»

¿Han vist teoria més estrafalaria?

Sabis com lo Sr. Alonso Martinez, no permeterán en

ABSTINENCIA DE CARN.

pesar de ser capellá, mossen Jaume era una persona molt simpática y de bonas prendas. Seguia ab escrupulosa fidelitat tots los preceptes de la Iglesia, aprofitava totas las ocasiones pera treballar en favor dels interessos religiosos; pero pel demés, distava molt de ser ni fanátich ni intransigent.

—Observéu los manaments de la llei de Dèu—deya sempre.—estiméu al próxim, feu bonas obras, siguéu compassius, conservéu la conciencia pura y neta, y no us amohinéu per res més.

—Y respecte á aixó dels dejunis?—li preguntava algu deveganas.—¿Qué li sembla que s' ha de fer? ¿Es de debó pecat menjar carn: los di endres de quaresma y demés dias senyalats?—

Mossen Jaume s' posava á riure ab una bona fé encantadora, y re-ponia invariablement:

—¡Calma! ¡calma! Aixó no porta pressa: ja us abstinéu de menjar carn quan no tinguéu diners per comprarne.—

Si una frase pinta un home, aquesta 'ns dona una idea completa del bon carácter de mossen Jaume.

Després de passar alguns anys per las oficinas diocesanas y per las vicarias, lo nostre sacerdot, que sentia corre per las sevas venas un torrent de sanchaventurera,—en lo sentit extrictament religiós de la paraula—va comensar á aburrirse de la vida monòtona, tranquila y regular de las grans ciutats.

—¿Qué déu tenir mossen Jaume?—s' preguntavan entre ells los seus superiors.—S' engrogueheix, camina tot capficat y pert l' ofició al treball.

—Potser té alguna pena secreta.

—Tal vegada algún vici...

—No observa las lleys de la Iglesia tan bé com lo primer?

—Sí, totas; menos l' abstinencia de carn.

—¡Ah, aixó si que...!

—La veritat es que va desmillorantse de dia en dia.

—¡Quí sab! Potser lo dimoni...—

¡Pobre mossen Jaume! No era 'l dimoni 'l que 'l po-

sava en aquell estat, sinó 'l desitj de veure altres horizons, de respirar altres ayres, de portar un' altra vida

Volia—diguémho d' una vegada—volia ferse missioner, anar á catequisar salvatjes á América, al Africa, al Assia... á qualsevol puesto, ménos aquí.

Result á posar en práctica 'l seu pensament, formulá la petició als seus superiors d' una manera categórica.

—¿Es á dir, mossen Jaume, que vol deixarnos?

—Sí; aquí 'm moriria de tristesa.

—¿Ja s' ha fet càrrech de la vida perillosa y accidentada que arrastran los missioners que 's dedican á la propaganda de la fé?

—Per xó mateix la desitjo: la quietut y la inercia no s' avenen ab lo meu carácter.

—¿De modo qu' está completa é irrevocablement decidit?

—¡Si vostés se dignan concedirme la necessaria autorisació...!

—¡Ja 'ns guardarém de contrariar una convicció tan ferma y arrelada! Será missioner quan vulgui.

—Si pot ser avuy, no voldria esperar á demá.

—Perfectament: á últims d' aquest mes surt una missió que s' encamina al golf de Guinea, al Africa.

¿Li acomoda?

—Desde luego: estém entesos.

—Entesos... y sobre tot, quan se trobi en paissos salvatjes, procuri ocuparse ab una mica més de zel en la propaganda de l' abstinencia de carn.—

Mossen Jaume s' va posar á riure... ¡Qué havia de fer!

Passém per alt una pila de cosas y detalls que no interessan al lector ni á la nostra historia. Lo moment del embarch, las peripecias de la travessia, l' arribada á las costas d' Africa y l' grandió y comovedor acte de saltar en terra, en aquella terra desconeguda é inhospitalaria, erissada de perills y cuberta ab lo pavóros vel del misteri.

Pochs dias va durar lo descans de la expedició. Joves la major part dels missioners y plens tots ells de fervor y entussiasme, aviat varen repartirse la feyna, anant á ocupar cadascú lo lloch que 'l director los havia senyalat, després d' haver après sumariament l' idioma del país.

Un dels que ab més ardor va acometre la propaganda, va ser mossen Jaume.

Sol, carregat d' una alforja plena de provisions y sense altra arma que un bastó, que més li servia d'

apoyo pera caminar per entre aquellas espessuras que de defensa, l' aixerit missioner va abandonar la costa, internantse terra endins.

Dos dias va caminar, segons contan las crónicas, després dels quals va arribar á una especie de poblet, centro de reunió dels cañes d' aquells contorns.

La seva paraula fácil, dolça y persuassiva va trobar eco en lo cor dels naturals.

—Tots sou germans,—los deya,—després d' aquesta vida n' hi ha un' altra. Estiméu vos, preguéu á Dèu y seréu ditxosos en aquest món y lo de més amunt.—

¡Ab quin carinyo 'ls tractava! ¡ab quina sollicitud los ensenyava 'l camí del cel!

Va batejar á tots los salvatjes, va ferlos apendre 'ls manaments de la llei de Dèu, va explicarlos lo qu' es l' infern y lo que significa la gloria...

Y al pobre mossen Jaume li semblava que ab aixó ja n' hi havia prou.

Un dia 'l missioner s' havia apartat del poblet, pera recorrer la comarca. En lo país hi havia crissis: los salvatjes la ballavan molt magre; tan magre, que si la Providencia de que 'ls parlava mossen Jaume no feya un miracle, aquell dia no podrián sopar...

—¿Cóm ho arreglarém?—exclamavan los pobres diables, veientse las cassolas vuydas... y las panxas tambe.

—¿Cóm?—va dir un,—nos menjarém al missioner.

—¿Vols dir? ¿potser es pecat?

—¡Qué té de ser! Ell no n' ha parlat pas d' aixó.— La discussió va animarse, la gana va guanyar lo vot dels indecissos, y per fi va decretarse la mort de mossen Jaume.

Tot va portarse á cap ab una formalitat pasmosa: lo pobre missioner, á la tornada, va ser sacrificat sense compassió, y á entrada de foch los salvatjes varen devorar á mossen Jaume, mal cuyt á la graella y sense amenir.

Circunstancia agravant: si las crónicas no menteixen, aquell dia era un divendres de quaresma.

Quan la trista noticia va arribar á Espanya, los superiors de mossen Jaume, que l' estimavan de debó, van plorar amargament una pila d' estona.

Y es fama que un d' ells va exclamar: —¡Pobret! ¡ell va buscars' ho! De fixo que á aquella gent los ho havia ensenyat tot, menos l' abstinencia de la carn...

FANTÁSTICH.

temps de monarquia que 's victoreji a la República, ni en temps de República, consentiran que 's victoreji a la monarquia.

Pero ab lo mateix salero serán ministros de l' una com de l' altra.

Teoria, sinó politica, gastronómica:
«Quan l' orella escolta certa classe de crits, la boca no menja tan de gust.»

En Puigcerver tracta de augmentar los drets sobre 'l petróleo.

Lo petróleo es la llum del pobre.
¡Quin tip de riure 's farán la llum eléctrica y 'l gas davant de las tendencias demófilas del actual govern.

Un dels corresponsals del *Brusi* diu que 'l duch de Montpensier ha escrit una carta a la reyna regent, dihentli:

«Tu gobierno me destierra.»

Un periódich atribueix al cunyat de D.ª Isabel II lo propòsit de no tornar a Espanya, mentres governin los liberals.

Donchs que comensi a sentarse, perque 'm sembla que 'n té per temps.

Lo plan económic del govern, segons en Moret, consisteix en agabellar totes las contribucions directas, deixant las indirectas als Ajuntaments.

Es lo millor que pot fer.
Pèl govern la poma. Pèls Ajuntaments la pela, 'l rosegall y 'ls pinyols.

Gran marejada política, promoguda contra 'ls que menjan, pèls amichs de la mateixa llopada que fa prop de dos anys y mitj que s' ho miran.

Pretext: los projectes de 'n Puigcerver.
Gefe dels pronunciats: en Gamazo.
Fins ara 'l govern, se defensa com un brau, ab la forquilla enristrada.
¡Ay del que s' acostil!

L' esca del pecat aquesta vegada ha sigut en Puigcerver ab los seus projectes.

Cada any succeheix una cosa semblant.
Arriba l' hora de presentarse 'ls pressupostos: lo país se troba escorregut, y 's necessita such de porta-monedas.

Aquí dels miracles.

En Puigcerver aquesta vegada tracta de procedir a tall de barber.

Comensa dihent:
—Quedarà rebaixada la contribució territorial.
Y 'ls pagesos riuen, ab la cara ensabonada ab sabó de olor.

Pero afegeix en Puigcerver:
—Quedarà augmentat en un cent per cent lo valor de las cédulas personals.

Y 'ls qu' ensabonats reyan, etgegan un crit terrible, al veure que al primer cop de navaja 'ls tiran mitja galta a terra.

Una proporció:

Alemania qu' en cas de guerra pot disposar de 4 milions de soldats, gasta pèl sosteniment del exèrcit 40 francs y mitj per habitant.

Espanya que ab prou teynas podria reunir 150 mil homes, gasta 14 francs 90 cèntims per habitant.

En vista de lo qual, bé podem dir que si no tenim tanta infanteria, tanta artilleria, tanta caballeria com Alemania, tenim en cambi molts més gastadors.

Al objecte de combatre a la *Fé* y al *Siglo futuro*, qu' están sempre agafantse pèls cabells y esgarrapantse, pensan los carlins fundar un tercer periódich.

Molt ben pensat.
Aixis serán tres a barallarse.
Y l' espectacle será molt més animat.

En Cánovas, ab sols ordenar que 'ls conservadors apoyessin als dissidents de 'n Gamazo podia proporcionar un terrible disgust al govern.

A pesar de tot, D. Antón ha manat que 'ls seus fessin ranxo apart.
Y en Sagasta ha pogut respirar.

Conservadors y fusionistas devegadas se combaten fins a treure xispas pèls ulls.

Pero fins en lo moment en que sembla que están més exasperats, se fan l' ullet.

Una nova fonda s' ha instalat en la Plassa de la Igualtat, n.º 3, en lo mateix local que ocupá antigament la Biblioteca del Convent de Sant Agusti y més tart lo Teatro del Odeon.

Per aixó lo nou establiment se titula *Fonda del Odeon* y está tan ben instalada, que sembla mentida que per una pesseta al dia pugan cedirse quartos tan ben amoblats y confortables.

Lcs germans Soler han realisat lo que no 's coneixia encara a Barcelona... y qu' en pòchs altres puestos se trobará.

Continúa impossibilitat de dibuixar a causa del dolor reumàtic que li ha invadit la mà dreta, nostre amich y company, l' apreciable artista Sr. Moliné, qual restabliment desitjém de tot cor.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Villalba (Partit judicial de Gandesa) havia de practicar un bateig lo dia de la Candelera; pero s' oposá resoltament a que fós padrí de la criatura un parent de aquesta, alegant que no havia cumplert ab la parroquia. En vista de tal negativa, los pares de la criatura 's limitaren a inscriurela en lo registre civil, rebent lo batisme d' espanyola, que per alcansar la gracia y hasta la pietat de Déu ja es lo que basta. Ja veu, donchs, lo rector de Villalba, com per tot hi ha una sortida cómoda y barata.

¿DE VERAS?

Lo jefe dels reformistas (no 'l de las grans dents; l' *armat*.) sembla qu' está més cremat que un cabo de realistas.

A la güenta troba dú veure que tothom se 'n riu, fent tan cas de lo qu' ell diu com si no ho digués ningú.

L' altre dia, en lo cassino que la colla té a Madrid, va parlar tota la nit dihent pestes contra 'l destino.

No va deixá un os sancé als que avuy hi ha al candelero, demostrant ab molt salero que al costat d' ell no son ré.

Feya pòr veure 'ls seus bríos y com d' una pinya sola reduhia a pòls Cassola, Sagasta y Montero Rios.

Va jurar que sab de cert que a pesar dels fusionistas, molt aviat los reformistas alcansaran lo poder.

Va afirmar que té la lley subjecta ab la seva grapa; qu' es més papista que 'l papa y més realista que 'l rey.

Y per fi, vomitant foch y ab misterios ademán, va dir:—«Vull, d' aquí endavant, obrar molt y parlar poch.»

¡Pobre Lopez! ¡Vés que 'n tren d' acudí a aquestos recursos, si a pesar dels seus discursos lo qu' es aquí ningú 'l creu!

Se pansiran d' una a una las ilusions del seu pit, y al fi se 'n tornarà al llit quan veurá que aixó es la lluna.

Lo que ara diu no esgarrinxa, ni fa tremolar cap casa... ¡Parlar de la seva espasa!

¡Si ja no corta ni pincha!
Per pogué agafar la poma ja no té forsa ni nom:

quan vosté parla, tothom exclama:—¡Qu' está de bromal—
Las frases de *relumbrón* que forman l' arsenal seu, son com un borrall de nèu, que al moment que cau se fón.

Democracia, lley, progrés, llibertat, revolució... ¡Qué 'n tréu de parlar d' aixó si ni siquiera sab qu' es?

¡Potser si que ara somia feros empasá aquest lio!
Tot aixó, *nebot del tio*, ho ha d' aná a contá a sa tia.

C. GUMÁ.

METJES DEL COS Y DE L' ANIMA

o hi ha res més divertit que la medicina.

Observin sinó la terrible malaltia del príncep de Alemania, confiada al cuydado de algunas eminencias europeas.

Lo malalt val la pena, y la seva enfermetat es punt de honra pèls que l' assisteixen. De que visqui ó de que mori aquest home, depen la pau y la llibertat d' Europa. No es, donchs, un malalt com los demès. Tot lo mon té fixos los ulls en los metjes que voltan alrededor del seu llit.

L' infelis té una sola malaltia; pero escoltant a la ciencia médica, ne té tantas com metjes lo visitan.

Lo malalt no necessita més que un tractament; pero escoltant a la ciencia, han de aplicarsen'hi tants, com metjes lo recepan.

Avants de practicárseli la traqueotomia, los uns estavan per ferli y 'ls altres s' hi negavan resoltament. Al últim se li ha practicat, a pesar de lo qual s' está morint. ¡Gran triunfo pèls enemichs de la traqueotomia! Si no se li hagués aplicat, s' estaria morint del mateix modo. Llavors lo gran triunfo correspondria als partidaris de aquesta operació dolorosa y arriscada.

Tots tenen rahò y ningú la tè.

Unicament la mort fa 'l seu fet, ribentse ab 'sa boca sense llabís y fent l' horrible mueca propia de las calaveras, dels que tan inutilment intentan contenirla ó subornarla.

Hi dit al comensar que no hi ha res més divertit que la medicina, y dech reclificar aquest concepte.

Per fer la competencia als doctors y aventatjarlos en certs cassos, ningú com certa classe de catòlics, que converteixen las divinitats en curanderas, posantlas en terribles compromisos.

Los catòlics de Aquisgran, impresionats per la malaltia del príncep, van acordar interessar en la salut de aquest personatge protestant y francmasó, *nada menos* que a una Verge molt venerada en aquell país.

Y un cop posats en l' empenyo, van dur al Santuari de la Verge d' Eiksken un ciri de 57 lliuras... ni una més, ni una menos.

Lo príncep té 57 anys: a lliura per any. Si 58 anys tingués lo príncep, de 58 lliuras hauria sigut lo ciri.

Ja veuhen ¿qui no 's conmov davant de un ciri de 57 lliuras?

Donchs a la Verge d' Eiksken com si li diguessin *Lucia*: ó no s' ha adonat del obsequi ó no ha tingut per convenient obrar un miracle, sense tenir en compte que 'l príncep, un cop curat, tal vegada s' hauria convertit al catolicisme y de segur hauria tirat al foch las andróminas de franc-masó que li corresponen.

Res de aixó ha succehit, molt al contrari. Portar lo ciri a la Verge, y anar desde aquell moment empitjorant lo malalt, ha sigut tot una cosa.

Desde que 's va encendre la famosa ofrenda dels catòlics de Aquisgran, lo pobre príncep ha anat desfentse com un ciri de 57 lliuras cap-per-'vall.

P. DEL O.

Diu que en la boca de 'n Cánovas hi ha uns resplandors especials, y es que desde fa alguns dias l' home treu foch pèls caixals.

Per probá 'l liberalisme dels que avuy están manant, te 'n pots aná a Rio-Tinto y allí... ¡ja t' ho explicarán!

Quan vejas passá un canonje, gras y rodó com la lluna, digali que en la quaresma fa pecat qui no dejuna.

G.

EL districte del Burgo de Osma, se presenta l' escriptor Sr. Comenge, en calitat de candidat ministerial.

—Ecoltin ¿no s' havia presentat aquest mateix Comenge, per un districte de Valencia?

—Si senyor.
—¿No s' havia presentat després

pèl districte de Granollers?

—Exactament.
—¿Y ara surt pèl districte de Burgo de Osma? ¡Quina manera de viatjar!

Qualsevol diria que la candidatura del Sr. Comenge, va de pas.

Una noticia important.
Las accions de Rio Tinto han experimentat una puja en la Bolsa de Paris.

Se comprén perfectament.
A Rio Tinto s' explotan minas de dos maneres: minas de coure, y minas de sanch humana.

Los reformistas son demócratas de temperament.
Aquí tenen a n' en Linares Rivas que surtint a la defensa de 'n Montpensier, l' altre dia deya:

—Los prínceps tenen més drets que 'ls demès.
Si: y 'ls reformistas van més torts que ningú.

Una frasse, sobre la decadencia nacional y lo progressiu augment de las contribucions, tributs é impostos.
«Los espanyols cada dia valém menos y cada dia paguem més.»

De Madrid han enviat a la Tesoreria de Barcelona 50,000 pessetas en monedas de un y de dos cèntims.

Ara es quan comensarém a ser felissos.
Per cada sarrió de duros que s' emportan, nos envian un cabasset de monedas de un y dos cèntims.

Y encara 'ns queixarem del govern de Madrid!

En Carlets ha felicitat al director del *Bram de la patria*, per la publicació de un llibre, no de anar a missa, ni de anar a estudi, de un llibre de anar a la montanya, titulat *Album de personajcs carlistas*.

Francament, tractantse d' heroes de tal calanya, 'l llibre no hauria de titularse *Album*, sino *Nigrum*.

Recomanem al aludit director del aludit *Bram* que no desisteixi de sas empreses editorials que tanta gloria li proporcionan.

Després de la publicació del *album* ó del *nigrum*, pot emprendre la de un llibre especial, que podria titularse «*Las conquistas de D. Carlos.*»

O siga l' *Historia* de un Tenorio trashumant que tantas desgracias ha fet en lo cor de las Húngaras.

Y 'l protagonista, entusiasmat y agrahit, será capás d' enviarli la carta que s' estima més. L' As d' oros.

En una carta de un carlí catalá que va fer una visita al rey de las húngaras, parla entusiasmat sobre tot de las princesas.

Diu que son nobles y generosas, que no coneixen la vanitat y que s' endavina desseguida que tenen un cor molt gran.

«Y no sols s' endavina—afegéix—sinó que 's véu y 's palpa.»

¡Ah llarch de dits!

A Villabona (Guipúzcoa) tractan d' establir una escola de pilota.

També a Madrid hi ha l' idea de construhir un gran trinquet, invertintse en la construcció la friolera de dos milions.

Ja 'm figuro las partidas que s' hi jugarán.

La pilota es lo poder, Los fusionistas y 'ls reformistas se disputarán la jugada; en Cánovas en nom dels conservadors, intentarà ficarli basa, pero tothom, tan los jugadors com lo públich li dirán:

—Alto, que vosté no juga.

Lo més interessant de la partida, vindrá després. Será quan tot jugant jugant, la pilota quedarà penjada al terrat de la República.

¡Quina bromal!

Asseguran que vindrán a visitar l' exposició Universal de Barcelona quatre reys.

De manera que 'l Sr. Rius y Taulet farà tuti.

Pero s' assegura també que vindrá ademés uns mobles rodons, dividits en compartiments radials de dos colors, y ab cada compartiment numerat, ab una fletxa al mitj que giravolta y una petita bola que corra y s' atura portant la sort per un, contra la desgracia dels demés.

Aixó es di' en una forma tan discreta que tindrem joch de tuti... y de ruleta.

Llegeixo:

«Un alto funcionario de Palacio va a ser jubilado. El celeberrimo duque de Sexto.»

El sexto... etc. etc.

En Romero Robledo ha acusat al govern de que havia comprat a un dels més importants periódichs de Paris, titulat *Le Temps*.

Lo Sr. Albareda va retxassar aquesta imputació.

En lo meu concepte, per més que diguin que 'l *temps* es or, lo govern es incapás de comprarlo.

¡Lo temps!
Si sabia lo que li costa, no 'l perderia com l' está perdent.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pa-la-u.*
 2. ANAGRAMA.—*Ascó-Ocas-Cosa Soca-Osca.*
 3. TRENCA-CLOSCAS.—*La capota de palla.*
 4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bartolés.*
 5. GEROGLÍFICH.—*Com més esperb més viu.*
- Han enviat totas las solucions los ciutadans Suteró Furor y C.^a, J. Gay y Palitrochs; 4 Xafa-gats, V. Bertran y C., y Ego Sum; 3 E Solé y B., Devora-pans y J. Fonseca; y 2 no més Un home ab dos f. Municipal que aprén lo francés y Pepe Ramogosa.

XARADA.

Obras publicadas
per
l' editor D. Anton Quart
de
Total (Catalunya).

Historia
de

Guillermo Dos ó un *hu-tres* independencia.

R. M. FRARE LLECH.

ANAGRAMA.

En tot total aquest dia
tan fort cop hi denaria,
que vaig perdre per talós
la total del meu dit gros.

L. LOPEZ Y LOPEZ

TRENCA-CLOSCAS.

S CASILDA R. FONT.

VALENCIA.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una pessa catalana.

PAQUITO.

GEROGLÍFICH.

TOTA

COSA

SEMPRE

A

A. GIBERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans B. y S (Sant Sadurn), Marangy, J. Quim, Mossen Llorens, Franciset, Pep Ramogosa, J. Fontseca, V. Bertran y C., C. Corrons, E. Cardona, Ajolacé, C. Tomas A., Ll. Fouquet, Set fesomias, Anidoc, P. Tarata, Pau Roig O., Pelegri, Pitos y Plautas, Tlarig, Un Sarralench, Noy Cabo, Angel de la Guarda, Tocay, J. Bonafos, P. Esquehas, y Andaluz: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans Paquito y C.^a, Un Aficionat, Geroni de La Bordeta, J. P. de Vidreras, Mata-morts, L. Lopez y Lopez, Nurin, Empaytagats, S. Ust, Un aficionat, Suteró Furor y C.^a, A. Gibert, Ego Sum, y Japet de l' Orga: *Insertarem alguna cosade lo que 'ns envian.*

Ciudad Candor Salamé: Hi ha alguna cantarella qu' está bé, y alguna altra cosa arreglable.—Amorosa: No entenem lo que vol dir ab la seva poesia.—Pallayinas: Lo de aquesta semana passat d' alguna cantarella es incorrecte.—J. Puig Cassanya: Ara va bé.—Capella pre-historich: Idem.—Aguileta: Aceptém l' acudit; lo demés fluijeja.—Petrus: La pregunta está bé: lo demés no va.—F. de A. P. (Rupia): No té prou interés.—E. C. (Pierola): Encare que lo que 'ns conta es xocant, no es propi per insertarse.—A. Llimonet: De ben versificat ho está; pero en lo fondo diu poca cosa.—Hamlet: Agrahintli molt la constancia que demostra, sentim no poderli dir que 'ls seus traballs son acceptables.—S. Nuñez Bey: Es fluijet.—Pepet Simpatich: Aceptadas las poesias.—Cerilla: No va.—J. F. Gavires: Insertarem alguna cosa.—Dr. Tranquil: Los acudits son molt vells.—Emilia: Lo de aquesta semana no fila prou bé.—Sabateret del Poble Sech: Apart de alguna cosa que ja la teniam arxivada, lo demés, encare que regularment versificat, es molt debil de concepte.—Cataléptich: Repassi la poesia y veurá qu' esta plena de ripis y consonants forats.—A. B. (Reus): Necesitariam que s' expliqués més clarament, indicantnos lo motiu que alega l' ensotat per no casarlos.—Follet: Las poesias de aquesta semana estan bé.—Lorellap Sasac: La de vosté es molt fluija.—Ll. Milla: Recordém que l' article ja l' haviam rebut: esta bastant bé, igual que las dos poesias; gracias pól recort.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

LAS HONRADAS MASSAS.

Mentres l' amo conquista húngaras
ells aquí están esperant
conquistar la gran pallissa
que si 's mouhen reberán.